צח:

מח:, ג) [תוספתח פ"ע ה"ב], ד) [במדבר יח],

ה) ולקמן לט.ו, ו) ושסו,

הגהות מהר"ב

לו א מיי׳ פ״ו מהל׳

פסולי המוקדשין הלכה טו [והל' ה]: לו ב מיי שם [הל"ו] והל' יב והל' טו ופ"ד מהל' לח ג מיי׳ פ״ג מהל׳ ק״פ

הלכה ד: הנכה ד: לש ד מיי שם הלכה ה: מ ה ו מיי שם הלי ו: מא ז ח מיי שם הלי ז:

והא קא מייםי קדשים לבים הפסול. לר"ש קא פריך דממעט בומן אכילת הבשר ושורפו לנותר עד בקר שלא כדין משום ספק פסח והל"ל ירעו שדין הבכור לשני ימים ולילה אחד: מביאין קדשים לבית הפסול. למעט בזמן אכילתן מוטב מלנתקן לרעייה: ישחטו בלפון.

כחומר אשם ולא כשלמים בכל מקום ויאכלו כחומר שבהן כתורת האשם לזכרי כהונה ליום ולילה לפנים מן הקלעים: לבית הפסול. שממעט בזמן אכילת השלמים אלא ירעו: ורבנן. דאמרי אין מביאין היכי עבדינן לפסח שנתערב בבכורות בשלמה גבי חשם שנתערב בשלמים או פסח שנתערב בעולה ואשם איכא למימר ירעו וימכרו ויביא בדמיהן אותן קרבנות כדאמרן לעיל [ע"א] אבל בכור נאמר בודי לא תפדה ואין לו פדיון ואינו תופס את דמיו ואינו יוצא מקדושתו לחול על המעות אלא נאכל במומו לכהן ופסח בר פדיון הוא ואינו נאכל בלא פדיון: ממחין עד שיוממו ויביה בהמה שמינה. ביפה שבהן: ונימא כל היכא דאיתיה לפסח סיחול. קדושתיה אהנך מעות ומייתי בהנך מעות שלמים כדין מותר הפסח: ואכיל להו. לכל התערובת: בתורת בכור בעל מום. ואיזו היא תורתו אין נשחט באטליז ואין נמכר באטליז ואין נשקל בליטרא ואם היה מכיר בפסח שנפדה היה שוחטו ומוכרו באטליז אם ירצה: בותגר' לא ובקש. את האבוד ושחוט עלינו: חם שלו נשחט רחשון. הוחיל והם אמרו לו שחוט עלינו על שלו הס נמנין ושוב אין יכולין להימנות על שלהן ושלהן ישרף דפסח בלא בעלים הוא ואוכלין כולן משלו: ואם שלהן נשחט ראשון הוא אוכל משלו. שהרי לא נמנה על שלהן והם אוכלין משלהן שהרי חזרו בהן מן האבוד ומשכו ידיהן ממנו: והן אינן אוכלין עמו. שמה שלהן נשחט רחשון ונמשכו מזה: ושלהן יצא לבית השריפה. שמה שלו נשחט רחשון ואין נמנים על השני: ופטורין מפסח שני. דממה נפשך בראשון נימנו ואכילה לא מעכבא: אמר להם אם איחרתי שחטו עלי. יחיד שהלך לבקשו ואמר לבני חבורה אם איחרתי עלי והמנוני עמכם והן לא אמרו שחוט עלינו: הוא אוכל עמהן. ושלו ישרף דכיון שהמנוהו על שלהן הרי נמשך מן הראשון וחזר בו משליחותו: ושלו יצה לבית השריפה. שמה שלהן נשחט ראשון ונמשך משלו שהרי עשחן שלוחין: ופטור מפסח שני. ממה נפשך בראשון ינא: אמר נהם. שחטו עלי אם איחרתי ואמרו לו בקש ושחוט עלינו יאכלו כולן מן הראשון דהם שלוחיו והוא שלוחם: ואם אין ידוע איוהו נשחע ראשון. ישרפו שניהם ופטורין מפסח שני: אינן אחראין זה לוה. אין אחריות להן ולא אמרו לו אינן אחראין זה לזה וטענה זה על זה ואין זה חה חוששין איזו נשחט ראשון אלא הן אוכלים

והא קא מייתי קדשים לבית הפסול רבי שמעון למעמיה דאמר מביאין קדשים לבית הפסול ¢דתנן אשם שנתערב בשלמים רבי שמעון אומר ישחמו בצפון ויאכלו כחומר שבהז אמרו לו אאין מביאין קדשים לבית הפסול ורבנן היכי עבדינן אמר רבא ינמתין לו עד שיוממו ויביא בהמה שמינה ולימא כל היכא דאיתיה לפסח תחול עליה דהאי ואכיל להו בתורת בכור בעל מום: מתני סיחבורה שאבד פסחה ואמרו לאחד צא ובקש ושחום עלינו והלך ומצא ושחם והם לקחו ושחמו אם שלו נשחמ ראשון הוא אוכל משלו והם אוכלין עמו משלו ואם שלהן נשחם ראשון הם אוכלין משלהן והוא אוכל משלו ואם אינו ידוע איזה מהז נשחם ראשון או ששחםו שניהם כאחר הוא אוכל משלו והם אינם אוכלין עמו ושלהן יצא לבית השריפה ופטורין מלעשות פסח שני יאמר להן אם ופמורין מלעשות

אחרתי צאו ושחמו עלי פסח שני. לא דמי להא דאמר הלך ומצא ושחם והן לעיל א] (פח:) שכח לפני לקחו ושחמו אם שלהן זריקה חייבין לעשות נשחם ראשון הן אוכלין פסח שני: משלהן והוא אוכל עמהן

הדרן עלך מי שהיה ואם שלו נשחט ראשון

הוא אוכל משלו והן אוכלין משלהם ואם אינו ידוע איזה מהן נשחם ראשון או ששחםו שניהם כאחד הן אוכלין משלהן והוא אינו אוכל עמהן ושלו יצא לבית השריפה ופטור מלעשות פסח שני האמר להן ואמרו לו אוכלין כולן מן הראשון ואם אין ידוע איזה מהן נשחם ראשון שניהן יוצאין לבית השריפה ילא אמר להן ולא אמרו לו אין אחראין זה לזה ישתי חבורות שנתערבו פסחיהן אלו מושכין להן אחד ואלו מושכין להן אחד אחד מאלו בא לו אצל אלו ואחד מאלו בא לו אצל אלו וכך הם אומרים אם שלנו הוא הפסח הזה ידיך משוכות משלך ונמנית על שלנו ואם שלך הוא הפסח הזה ידינו משוכות משלנו ונמנינו על שלך וכן חמש חבורות של חמשה חמשה ושל עשרה עשרה מושכין להן אחר מכל חבורה וחבורה וכן הם אומרים "שנים שנתערבו פסחיהן זה מושך לו אחד וזה מושך לו אחד זה ממנה עמו אחד מן השוק וזה ממנה עמו אחד מן השוק זה בא אצל זה ווה בא אצל זה וכך הם אומרים אם שלי הוא פסח זה ידיך משוכות משלך ונמנית על שלי ואם שלך הוא פסח זה ידי משוכות משלי ונמניתי על שלך: **וכו'** תגו רבגן יאמר להן ואמרו לו אוכל מן הראשון לא אמר

משלהם והוא אוכל משלו: אנו מושכין להם אחד. מן הפסחים ואפיי לרי יוסיי לית ליה והא ליכא למימר שימנה כל א' על של חבירו

ואחד מזו בא לו אצל זו: וכן הם אומרים. לאותו יחיד הבא אצלן: אם שלנו הוא פסה זה. שמשכנו אלינו ויפה ביררנו את שלנו משוך ידיך משלך והימנה עמנו על שלנו ואם שלך הוא פסח זה הרי אתה עליו וידינו משוכות משלנו ויהא לבני חבורה האחרת ונמנינו על זה שלך נמצא אם החליפו הרי זה

הומשכו כל חבורה וחבורה משלהו

ונמנו על אותו שביררו וכן בני חבורה

השניה אומרים ליחיד הבא אללן. ועל

כרחינו לריך אחד מאלו לבוא אלל

אלו ולימנות עמהן ולא אמרינן ימשכו

אלו משלהן בכל מקום שהוא ואלו

משלהן ויחזרו וימנו אלו על האחד

ואלו על האחד משום דאמרינן

בברייתא בגמ'ס בין לרבי יהודה בין

לר׳ יוסי אסור לימשך כל בני חבורה

מן הפסח להניחו בלא בעלים

ועכשיו כשהאחד מבני החבורה זו

בא אצל החבורה האחרת ממה נפשך

אין כאן פסח בלא בעלים אם יפה

ביררו הרי כל חבורתו עליו חוץ מן

האחד שפירש מהן ומשך ידו ואם הם

החליפו הרי הלך אחד מהם עם חבורה האחרת וכשמשכו

הנותרים את ידיהן ממנו נשאר הוא

עליו: וכן חמש חבורות של חמש

חמש. בני אדם שנתערבו פסחיהם

כל חבורה וחבורה מושכים להם א'

מן הפסחים וחמש אנשים שבכל

חבורה וחבורה מתחלקין לחמשה פסחים שאם החליפו לא יהא כאן

פסח שלא יהא אחד מבעליו הראשונים

עליו: **וכן הם אומרים.** כשנעשו עתה חבורות חדשים אומרים

הארבעה לאחד אם שלך הוא פסח

זה ידי ארבעתינו משוכין מארבעה

פסחינו בכל מקום שהן ונימנינו עמך

וכך הן חוזרין ואומרים לשני וכן הארבעה לכל א' שבחבורה וכן כל

חבורה וחבורה: שנחערבו פסחיהן.

ראובן ושמעון שנחערבו פסחיהן

ראובן מושך לו אחד ושמעון מושך

לו אחד ראובן הולך וממנה עמו את

לוי מן השוק ואומר כל מקום שהוא

פסח שלי הרי אתה נמנה עליו שמעון

ממנה עמו את יהודה מן השוק דעכשיו יהו שנים על כל אחד כל

מקום שהוא: זה בא אלל זה. ראובן

בא לו אנל פסח שמשך לו שמעון

ושמעון בא לו אלל פסח שמשך לו

ראובן וכן אומר ראובן ליהודה הנשאר על פסח שבירר לו שמעון

אם שלך הוא פסח זה שיפה בירר לו

שמעון תחלה הרי ידי משוכות משלי

והריני נמנה עמך על זה ואם שלי

הוא פסח זה שלא כיווננו לברר תחלה

יפה ואין זה פסח שנימנית עליו עם

שמעון הרי ידיך משוכות משלך והמנה

על זה. ולכך הולרך כל אחד להמנות

אחד מן השוק שאם באו להתנות כשהן יחידין ולומר אם שלי הוא פסח

זה ושלך שלך הרי יפה ביררנו ואם

לאו הריני מושך משלי ונמנה על שלך

נמלא כשהוא נמשך משלו הרי הוא מניח פסחו כמות שהוא כלומר בלא

בעלים שעדיין לא נמנה אחר עליו

מכאן

רנשבורג א] תום' ד"ה ופטומין וכו' דלא דמי להא דאמר לעיל וכו'. נ"ב עי' מהרש"א ולח"מ פ"ג מהלכות ק"פ הלכה ד' והנל"ח לא ראהו:

מוסף רש"י

. ויאכלו כחומר שבהו לזכרי כהונה ובעורה ליום ולילה כדין אשם, ובעל השלמים ילא ידי שלמים, שהרי כל אחד יקרב למי שהוא (זבחים עה:). לבית הפסול. שממעט כומן לכילת שלמים ומביא לידי נותר, אלא ירעו וימכרו (שם). והם אוכלין עמו משלו. שהרי עשאוהו שליח לשחוט, ושלהן פסול (קדושין מא:).

הדרן עלך מי שהיה

רבינו חננאל

ואקשינו והא קא מייתי קדשים לבית הפסול שדין הבכור להאכל שני ימים ולילה אחד, כדתנן בפ׳ איזהו מקומן של זבחים. והפסח אינו נאכל אלא בלילה. ומותר הפסח נמי איוו וארל אלא ליוח ולילה זה. וכיוז שאתה אוכל בבקר כדין הפסח והוא . כשר עדיין עד יום שלישי, כי האי גוונא לבית הפסול, ל יוא בורמא לב וליוכסול, דתנן בזבחים (פ״ז)[פ״ח] אשם שנתערב בשלמים רבי שמעון אומר שניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבהן, אמרו לו אין מביאין קדשים לבית ול, אלא לרבנן היכי להם עד שיוממו ומביא רהמה שמוה ואומר כל היכי דאיתיה לפסח תחול קדושתיה עליה דהאי, ואכיל להו להנך בתורת בכור. בכור. מתני' חבורה שאבד

מחחה ואמרו לאחד צא להם ואמרו לו אוכלין מן הראשון לא אמר להם ולא אמרו לו אין אחראין . זה לזה.

ואלו מושכין אחד: אחד. מבני חבורה זו בא לו אצל חבורה זו קודם שימשך משלו דהנמנה על שני פסחים אין זה מנין: גבו'